

frænkning — vil man aabenbart forøge Leiligheden til at angribe Statens Eiendom paa en eller anden Maade. Saa hedder det fremdeles, at Tobaksrygning er forbudt i Nærheden af Krudtmagasiner, og at der ved Transport af ildfarlige Gjenstande maa anvendes tilbørlig Forsigtighed. Saaledes at anlægge en Vej paa Betingelser, at der skal forbydes Tobaksrygning paa visse Steder af Veien, det ser høist besynderligt ud, saa maa det være en farlig Vej, og det bliver saa meget besynderligere derved, at vi saa i Krig skulle holde Folk til at paa se paa, at Fremmede ikke ved deres Cigarer sætte Krudttaarnene i Luften. Det er dog — forekommer det mig — at unde Uvedkommende, som kunne kaldes Bedkommende, en altfor let Anledning til at gaa os meget nær ind paa Livet under farlige Forhold. Blot en enkelt Person og en enkelt Arbejder fra et andet Sted kan — man bruger andetsteds allehaande Midler til at komme sin Sjende ind paa Livet — under saadanne Forhold paa denne Vej blot ved Tobaksrygning faae Leilighed til at futte det Krudt af, som maasse skulde bruges den næste Dag mod de Krigsskibe, som komme ind ad Drefund. Der skal anvendes tilbørlig Forsigtighed ved Transport af ildfarlige Gjenstande, men hvor er Grændsen mellem, hvad der er tilbørlig Forsigtighed, og hvad ikke? hvad vil det sige? Hvem skal paa se paa, og hvem skal være Dommer over, at der sker den tilbørlige Forsigtighed ved enhver Transport? Det forekommer mig, at navnlig den foregaaende Regjering, der har affluttet den oprindelige Kontrakt, og ogsaa den nuværende Regjering, der uden at have forsøgt paa at erholde Bevillingsmyndighedens Billigelse dertil er gaaet ind paa en Afhændelse af en Strækning Statsieendom paa dette Punkt, har handlet ud over den Myndighed, den er i Besiddelse af, og at det er hensigtsmæssigt og lige overfor dette Forhold efter min Opfattelse nødvendigt, at man sætter sig imod denne Afgjørelse. Jeg har ikke saa sent i denne Session kunnet tænke mig nogen anden Form for nogen Meningstillkjendegivelse fra Thingets Side; men det, jeg fastholder, er, at den Grund, hvorpaa Refshaleøen er lagt, er, trods alle Kontrakter, Statens Eiendom, imedens Fylket, der er lagt

paa Grunden, ganske vist er Havnbestyrelsens Eiendom, og altsaa, saa længe Havnbestyrelsens Fyld ligger paa Statens Grund, saa længe skal den betale Løse af Grunden. Dette Forhold hører op, naar man flytter Fylket bort til et andet Sted, der er Byens Eiendom. Kallebødsstrand, hvor der ogsaa fylbes op, kan heller ikke anses for at være Byens Eiendom. I Tilfælde af nogen Flytning af Fylket dertil, maatte der træffes en Overenskomst imellem Staten paa den ene og Grundeierne paa den anden Side. Jeg siger derfor: Vil man lægge det hen paa et Sted, der utvivlsomt er Kommunens Grund, saa er der ikke det Sjerneste til Hinder derfor; men saa længe man benytter Statens Grund dertil, tror jeg, det er billigt, at der betales Løse. Gjennem denne Løse, der kan være efter Omstændighederne, efter Overenskomst med Regjeringen til enhver Tid, hævder man da Statens Eiendomsret og hævder den ganske anderledes end ved tvivlsomme Betingelser i en Kontrakt, navnlig saaledes, at man har tilstrækkelig Gaand i Hænde med hele dette Forhold, alt som det nu kan udvikle sig. Det er denne Betragtning, der har ledet mig til at stille dette Forslag. Det er en Selvfølge, at selv om Forslaget ikke skulde blive vedtaget, er derved aldeles ikke underkjendt den Betragtning, som jeg her har tilladt mig at fremsætte; det er da kun forbeholdt i en anden Form og paa en anden Tid at gjøre denne Ret gjældende.

Krigs- og Marineministeren ad interim: Efter at have hørt den ærede Forslagsstilleres Udtalelser, har jeg tilladt mig at begjere Ordet, uagtet jeg maa paastaa, at det her omhandlede Forslag egentlig hverken vedrører Krigs- eller Marineministeren. Den ærede Forslagsstiller udtalte, at den D, der nu er dannet, er tilvejebragt paa en Grund, som tilhører Staten, skjøndt Grunden tidligere har været døkket med nogle Fod Vand. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Undersøgelse af Spørgsmaalet om Statens Eiendomsret over Grunden, men blot tillade mig at udtale, at jeg ikke tror, at denne Grund særlig kan siges at tilhøre enten Krigsministeriet eller Marineministeriet; dersom de militære Ministerier